

Sygn. akt VI GC 87/16/3

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 lutego 2017 r.

Sąd Rejonowy w Tychach Wydział VI Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Jolanta Brzęk

Protokolant: Katarzyna Ryguła

po rozpoznaniu w dniu 16 lutego 2017 r. w Tychach

na rozprawie

sprawy z powództwa:

M. K.

przeciwko:

C. S. w P. – Oddział w Polsce

o zapłatę

- 1) zasądza od pozwanego C. S. w P. – Oddział w Polsce na rzecz powoda M. K. kwotę 5 464,55 zł (pięć tysięcy czterysta sześćdziesiąt cztery złote pięćdziesiąt pięć groszy) z odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 18 kwietnia 2014 roku do dnia zapłaty;
- 2) zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1 991 zł (jeden tysiąc dziewięćset dziewięćdziesiąt jeden złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

SSR Jolanta Brzęk

Sygn. akt VI GC 87/16/3

UZASADNIENIE

Powód M. K. wystąpił przeciwko C. S. z siedzibą w P. z pozwem o zapłatę kwoty 5 464,55 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 18 kwietnia 2014 r. do dnia zapłaty wraz z kosztami procesu.

W uzasadnieniu powód wskazał, że w dniu 15 marca 2014 r. samochód osobowy marki O. (...) o nr rej. (...) stanowiący własność K. B. został uszkodzony w wyniku kolizji drogowej. Ubezpieczycielem odpowiedzialności cywilnej sprawy szkody jest pozwany. Pozwany uznał swoją odpowiedzialność co do zasady, a następnie wypłacił odszkodowanie w kwocie 2 229,06 zł z tytułu kosztów naprawy pojazdu. Powód wstąpił w prawa poszkodowanej na podstawie umowy cesji wierzytelności z dnia 3 grudnia 2014 r. W związku z uszkodzeniem samochodu, pierwotnie poszkodowany zdecydował się na naprawę pojazdu, którą wykonał powód. Koszt naprawy uszkodzonego pojazdu został potwierdzony fakturą VAT nr (...) na kwotę 4 889,21 zł. Użyte przez powoda części zamienne były częściami oryginalnymi. Poszkodowany wynajmował pojazd zastępczy przez okres 19 dni, a koszty najmu zostały udokumentowane fakturą VAT nr (...) na kwotę 2 804,40 zł. Stawka za dobę najmu pojazdu zastępczego wynosiła 120 zł netto za dobę. Łączny czas najmu samochodu zastępczego pokrywał się z czasem likwidacji szkody. Z powodu uszkodzenia wysłanej części

zamiennej okres najmu wydłużył się o około 6 dni roboczych. Pozwany zweryfikował fakturę VAT nr (...), obniżając wskazane w fakturze stawki za roboczogodzinę prac lakierniczych oraz związanych z demontażem i montażem części. Ponadto pozwany zweryfikował koszt użytych do naprawy pojazdu części poprzez obniżenie cen poszczególnych części. Pozwany odmówił wypłaty odszkodowania za najem samochodu zastępczego.

W dniu 7 grudnia 2015 r. w sprawie o sygn. VI GNc 2534/15/5 Sąd Rejonowy w Tychach wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym.

Pozwany wniósł sprzeciw od nakazu zapłaty zaskarżając go w całości, wnosząc o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie kosztów postępowania.

W uzasadnieniu pozwany podniósł, iż uszkodzony samochód w momencie szkody był pojazdem 10-letnim, bez udokumentowanej historii serwisowej, dlatego można było dokonać naprawy przy użyciu części o jakości Q. Zdaniem pozwanego naprawa pojazdu będącego przedmiotem szkody z wykorzystaniem w trakcie naprawy części oznaczonych logo producenta wykracza poza pojęcie naprawy przeprowadzonej w sposób racjonalny i uzasadniony ekonomicznie. Pozwany zakwestionował koszt naprawy wskazany w fakturze. Zdaniem pozwanego nie zostały w niej uwzględnione rzeczywiste koszty naprawy pojazdu w oparciu o ceny części i stawki za roboczogodzinę występujące na rynku lokalnym dla poszkodowanego. Wypłacone przez pozwanego odszkodowanie umożliwia przywrócenie pojazdu poszkodowanego do stanu sprzed szkody. Pozwany zakwestionował koszty najmu pojazdu w całości. Zdarzenie wywołujące szkodę miało miejsce w dniu 15 marca 2014 r., a poszkodowany w dniu 18 marca 2014 r. oddał samochód do (...) sp. j. w M., warsztat w tym dniu sporządził kosztorys naprawczy, a w dniu 26 marca 2014 r. pozwany wysłał do poszkodowanej zweryfikowany przez siebie kosztorys otrzymany od warsztatu. Na czas naprawy pojazdu w dniach od 21 marca 2014 r. do 31 marca 2014 r. poszkodowany wynajmował na koszt strony pozwanej samochód zastępczy P. (...) nr rej. (...) od firmy (...) S.A. Strona pozwana z tego tytułu uiściła kwotę 2 490,75 zł, dlatego też strona pozwana nie może przyjąć odpowiedzialności za fakt wstawienia pojazdu do następnego warsztatu, skoro pojazd uszkodzony w wyniku zdarzenia z dnia 15 marca 2014 r. przebywał w warsztacie M. sp. j. i nie został naprawiony – poszkodowana zaś z tego tytułu wynajmowała pojazd zastępczy na czas naprawy przez okres 10 dni.

Sąd ustalił co następuje:

Bezspornym jest, że samochód osobowy marki O. (...) o nr rej. (...) stanowiący własność K. B. został uszkodzony w wyniku kolizji drogowej. Ubezpieczycielem odpowiedzialności cywilnej sprawcy szkody jest pozwany. Bezspornym jest również fakt, iż pozwany po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego wypłacił powodowi częściowe odszkodowanie w kwocie 2 229,06 zł z tytułu kosztów naprawy pojazdu. W związku ze zdarzeniem objętym odpowiedzialnością cywilną pozwanej powód zawarł z poszkodowaną umowę najmu pojazdu zastępczego marki V. (...) o nr rej. (...). Pojazd był wynajmowany przez poszkodowanego od dnia 31 marca 2014 r. do dnia 18 kwietnia 2015 r. Samochód był wynajmowany przez okres 19 dni przy stawce dobowej w wysokości 120 zł, przez cały okres związany z naprawą pojazdu.

Dowód: decyzje o wypłacie odszkodowania (k. 8-10), umowy najmu (k. 23), historia naprawy samochodu (k. 24), pismo z dnia 10 kwietnia 2014 r. (k. 25), faktura (k. 14, 26) potwierdzenie przelewu (k. 16), zweryfikowana faktura (k. 27), zweryfikowana kalkulacja naprawy (k. 28-31), płyta CD (k. 70).

Poszkodowana wynajmowała od dnia 21 marca 2014 r. do dnia 31 marca 2014 r. na koszt strony pozwanej samochód zastępczy P. (...) nr rej. (...) od firmy (...) S.A. Strona pozwana z tego tytułu uiściła kwotę 2490,75 zł.

Dowód: wiadomości e mail (k. 52-54 verte, 58-65), faktury VAT 9k. 66, 68), oświadczenie (k. 66 verte, 67, 67 verte).

W dniu 24 kwietnia 2014 r. powód wystawił na rzecz poszkodowanej fakturę VAT nr (...) na kwotę 4 889,21 zł brutto z tytułu naprawy uszkodzonego samochodu.

Dowód: faktura VAT (k. 14), kalkulacja naprawy (k. 17-22).

W dniu 24 kwietnia 2014 r. powód wystawił na rzecz poszkodowanej fakturę VAT nr (...) na kwotę 2 804,40 zł brutto z tytułu wynajmu samochodu zastępczego przez okres 19 dni przy cenie jednostkowej netto 120 zł za dzień.

Dowód: faktura VAT (k. 26).

W dniu 3 grudnia 2014 r. poszkodowana i powód zawarli umowę cesji wierzytelności zgodnie, z którą cedent przelał na cesjonariusza swoją wierzytelność – prawo do dochodzenia roszczeń z tytułu naprawy samochodu marki O. (...) nr (...) oraz najmu auta zastępczego w związku ze szkodą komunikacyjną z dnia 15 marca 2014 roku.

Dowód: umowa cesji wierzytelności (k. 13).

Biegły sądowy M. D. w sporządzonej pisemnej opinii wskazał, iż koszt naprawy uszkodzonego pojazdu marki O. (...) o nr rej. (...) wynosił 5 138,33 zł brutto. Technologiczny czas naprawy uwzględniający zakres uszkodzeń, przebieg naprawy i likwidacją szkody biegły określił na 19 dni. Zdaniem biegłego kosztorys przedłożony przez powoda pozwala na przywrócenie stanu pojazdu po naprawie. Samochód po naprawie nawet przy zastosowaniu części oryginalnych nie zyskałby na wartości po jej wykonaniu. Przyjęta stawka w wysokości 120 zł i 140 zł za roboczogodzinę prac blacharskich i lakierniczych nie jest zawyżona. Stosowane stawki przez warsztaty rzemieślnicze w 2014 r. zawierały się w granicach 95-120 zł, a stawki stosowane przez warsztaty autoryzowane wynosiły 130-150 zł. Biegły nie podzielił stanowiska ubezpieczyciela w zakresie zastosowania części zmiennych. Zastosowanie części nowych nawet fabrycznych nie wpływa na zwiększenie wartości samochodu po naprawie.

Dowód: opinia biegłego wraz z kosztorysem (k. 98-109)

Poczynione w sprawie ustalenia faktyczne oparto o nie budzące wątpliwości, merytoryczne dokumenty znajdujące się w aktach sprawy. Sąd oparł rozstrzygnięcie o pisemną opinię biegłego powołanego w sprawie. W ocenie Sądu opinia biegłego jest rzetelna, pełna i poparta wysokimi kwalifikacjami biegłego.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo wytoczone w niniejszej sprawie przez M. K. wystąpił przeciwko C. S. z siedzibą w P. zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Powód domagał się zasądzenia kwoty 5 464,55 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 18 kwietnia 2014 r. do dnia zapłaty wskazując, że w drodze cesji nabył wierzytelność - prawo do odszkodowania w związku ze szkodą komunikacyjną z dnia 15 marca 2014 r.

Pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości kwestionując użycie do naprawy części oryginalnych i zasadność najmu pojazdu zastępczego.

W myśl art. 361 § 1 i 2 k.c. zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. W powyższych granicach, w braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzone. Przesłankami odpowiedzialności jest łączne wykazanie trzech przesłanek: zachowanie sprawcy szkody, powstanie szkody w majątku poszkodowanego oraz adekwatny związek przyczynowy pomiędzy zachowaniem a szkodą.

Zgodnie z art. 822 §1 k.c., przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem, których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz której została zawarta umowa ubezpieczenia. Przy tym §4 cytowanego przepisu przewiduje, że uprawniony do odszkodowania może dochodzić roszczenia bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń.

Podnieść należy, że w myśl obowiązujących przepisów kodeksu cywilnego wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba, że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania (art. 509 § 1 k.c.). Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki (art. 509 § 2 k.c.). Celem i skutkiem przelewu wierzytelności jest przejście na nabywcę ogółu uprawnień przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi, który zostaje wyłączony ze stosunku zobowiązaniowego, jaki go wiązał z dłużnikiem. W takim wypadku stosunek zobowiązaniowy nie ulega zmianie, a zmienia się osoba uczestnicząca w nim po stronie wierzyciela. W razie podjęcia kroków celem wyegzekwowania należności, warunkiem otrzymania należności przez nabywcę wierzytelności jest udowodnienie, że takie prawo przysługiwało pierwotnemu wierzycielowi.

W ocenie Sądu powód w należyty sposób wykazał, iż skutecznie nabyła przedmiotową wierzytelność od poszkodowanego, zatem zarzut braku legitymacji czynnej był niezasadny.

Sąd w toku postępowania dopuścił dowód z pisemnej opinii biegłego sądowego z zakresu motoryzacji. Biegły sądowy M. D. w sporządzonej pisemnej opinii wskazał, iż koszt naprawy uszkodzonego pojazdu marki O. (...) o nr rej. (...) wynosił 5 138,33 zł brutto. Technologiczny czas naprawy uwzględniający zakres uszkodzeń, przebieg naprawy i likwidację szkody biegły określił na 19 dni. Zdaniem biegłego kosztorys przedłożony przez powoda pozwala na przywrócenie stanu pojazdu po naprawie. Samochód po naprawie nawet przy zastosowaniu części oryginalnych nie zyskałby na wartości po jej wykonaniu. Przyjęta stawka w wysokości 120 zł i 140 zł za roboczo-godzinę prac blacharskich i lakierniczych nie jest zawyżona. Stosowane stawki przez warsztaty rzemieślnicze w 2014 r. zawierały się w granicach 95-120 zł, a stawki stosowane przez warsztaty autoryzowane wynosiły 130-150 zł. Biegły nie podzielił stanowiska ubezpieczyciela w zakresie zastosowania części zmiennych. Zastosowanie części nowych nawet fabrycznych nie wpływa na zwiększenie wartości samochodu po naprawie. Sąd uznał, iż opinia biegłego ma charakter wieloaspektowy i wyczerpujący, została oparta na odpowiednio zgromadzonym materiale, z którego biegły wyprowadził logiczne i odpowiednio uzasadnione wnioski. Sąd oparł się na opinii biegłego, czyniąc ustalenia stanu faktycznego w oparciu o nią.

Wskazać należy, iż w orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, że poszkodowany nie jest zobowiązany do poszukiwania usług najtańszych celem zmniejszenia wysokości szkody, lecz ma swobodę w zakresie wyboru warsztatu, czy usługi w związku z doznaną szkodą. Odszkodowanie przysługujące od ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej za uszkodzenie pojazdu mechanicznego obejmuje niezbędne i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy pojazdu, ustalone według cen występujących na lokalnym rynku (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2003 r., III CZP 32/03). Nadto przywrócenie do stanu poprzedniego oznacza wobec tego, że pojazd ma być sprawny technicznie i zapewnić poszkodowanemu komfort jazdy w takim stopniu jak przed zdarzeniem, a także należy zauważyć, że chodzi o przywrócenie do stanu sprzed wyrządzenia szkody pojazdu, jako całości. Sąd podziela wyrażany w orzecznictwie pogląd, że niezasadne jest stosowanie zamiast części autoryzowanych serwisów części zamiennych nieoryginalnych. Nie ma normy prawnej, która nakazywałaby poszkodowanemu naprawę samochodu przy pomocy nieoryginalnych części. Oczywistym jest, że zamienniki nie gwarantują odpowiedniej jakości, która może ujawnić się po pewnym okresie czasu, niemożliwym do przewidzenia. Co więcej w ocenie Sądu strona pozwana nie udowodniła, że wykonane naprawy przy użyciu części nowych doprowadzi do wzrostu wartości pojazdu („Jeżeli ubezpieczyciel wykaże, że prowadzi to do wzrostu wartości pojazdu, odszkodowanie może ulec obniżeniu o kwotę odpowiadającą temu wzrostowi” - SN III CZP 80/11). Przy ocenie jakie części powinny zostać zamontowane w pojeździe Sąd oparł się na wyjaśnieniach biegłego, który wskazał, że zamienniki nie gwarantują odpowiedniej jakości, a przeprowadzona naprawa przywróciła stan pojazdu sprzed szkody.

W ocenie Sądu decyzja pozwanego o odmowie wypłaty odszkodowania za wynajem pojazdu zastępczego przez poszkodowanego była nieuzasadniona. Wskazać w tym miejscu należy, że z art. 361 § 1 i 2 k.c. wynika zasada pełnego odszkodowania w granicach adekwatnego związku przyczynowego. Zobowiązany do naprawienia szkody ponosi więc odpowiedzialność za wszystkie normalne następstwa zdarzenia, pozostające z tym zdarzeniem w adekwatnym związku przyczynowym. Niewątpliwie normalnym następstwem w rozumieniu art. 361 § 1 k.c. jest niemożność korzystania z

samochodu przez poszkodowanego, w sytuacji jego uszkodzenia lub zniszczenia. Jeżeli więc poszkodowany poniósł w związku z tym koszty, które były konieczne, na wynajem pojazdu zastępczego, to mieszczą się one w granicach skutków szkodowych podlegających wyrównaniu. Co ważne nie ulega wątpliwości, że poszkodowany niewątpliwie poniósłby szkodę w majątku, gdyby musiał opłacić wynajem pojazdu zastępczego w dniu wynajmu, lub w chwili zdania pojazdu. W przypadku definitywnej utraty rzeczy odszkodowanie przysługuje za okres od jej utraty do uzyskania odszkodowania (zwrotu innego przedmiotu), a w przypadku utraty czasowej - do chwili odzyskania rzeczywistej możliwości korzystania z niej. (por. uzasadnienie uchwały Sądu Najwyższego z 17 listopada 2011 r., III CZP 5/11). Sąd miał na uwadze, że poszkodowana wynajmowała od dnia 21 marca 2014 r. do dnia 31 marca 2014 r. na koszt strony pozwanej samochód zastępczy P. (...) nr rej. (...) od firmy (...) S.A. Strona pozwana z tego tytułu uiściła kwotę 2 490,75 zł. Niemniej jednak w tym czasie pojazd nie został naprawiony, a w konsekwencji powstała konieczność dalszego wynajmowania pojazdu. W ocenie Sądu okres najmu samochodu zastępczego w okresie od dnia 31 marca 2014 r. do dnia 18 kwietnia 2015 r. tj. w ilości 19 dni nie jest nadmiernie długi i pozostaje w normalnym związku przyczynowym z powstałą szkodą. Zdaniem Sądu poszkodowana była uprawniona do najmu samochodu zastępczego do czasu naprawy uszkodzonego pojazdu, dlatego też Sąd nie mógł zgodzić się ze stanowiskiem strony pozwanej, jakoby przyznane powodowi w toku likwidacji szkody odszkodowanie wystarczyło w całości na naprawę uszkodzonego pojazdu, a koszty najmu były niezasadne, zwłaszcza że poszkodowana informowała o konieczności dalszego najmu. Nadto zwrócić uwagę należy, że poszkodowanego nie może obciążać okoliczność przedłużającej się naprawy.

Zatem biorąc pod uwagę wyżej poczynione rozważania, Sąd uznał, że dochodzone przez powoda roszczenie za zasadne i w związku z tym w punkcie 1 wyroku zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 5 464,55 zł.

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 k.c. w zw. z art. 817 k.c. Zgodnie z art. 817 § 1 k.c. ubezpieczyciel obowiązany jest spełnić świadczenie w terminie trzydziestu dni, licząc od daty otrzymania zawiadomienia o wypadku. Jak wynika z § 2 gdyby wyjaśnienie w powyższym terminie okoliczności koniecznych do ustalenia odpowiedzialności ubezpieczyciela albo wysokości świadczenia okazało się niemożliwe, świadczenie powinno być spełnione w ciągu 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe. Jednakże bezsporną część świadczenia ubezpieczyciel powinien spełnić w terminie przewidzianym w § 1. Powód domagał się odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia 18 kwietnia 2013 r. do dnia zapłaty, a żądanie to pozostawało uzasadnione w świetle powołanych przepisów.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c. zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Na łączną kwotę kosztów postępowania złożyły się kwoty: 17,00 zł tytułem opłaty od pełnomocnictwa, 274,00 zł tytułem opłaty od pozwu, 1.200,00 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego ustalona zgodnie z § 6 pkt. 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z dnia 3 października 2002 r. ze zm.).

SSR Jolanta Brzęk